

Ett lager, det yttersta som reflekterar ljus och håller fram mörker.
Det möter blicken och låter den studsas. Ytan är.

Det går att föreställa sig ett plan som membran. Ett membran som kan filtrera saker av en viss storhet. Ett binärt membran, med framför och bakom. Ett möjligt dialektiskt här och där. Visat, dolt. Det är inte omöjligt att påstå att nödvändig information går att inhämta just där. En yta har inget djup. Då något sker på ytan så är det det man får spåra. Ytan döljer inget utan visar allt, öppen eller sluten till sin egna ytliga karaktär. Om ytorna är flera så står de i relation till varandra.

Vad händer om man tänker *information* som yta eller membran, det som är här och är där, det som visar upp eller döljer något? Information som tillhör ett avgränsat kunskapsterritorium aktiverat när man börjar peta på det för att närma sig det, kanske är det ytan man petar på. Retorik som en yta på informationen som är uppfattningsbar. Retorik likt ett avsiktligt skikt av färgande attityd och avsedd begreppsnivå. Retorik som en språklig surfbräda som svepande refererar informationens omfång.

Sök, uppfinn, relationer ord upprättar vis-à-vis andra ord. Ord med överlappande betydelse kan vara olika i hur tydligt avgränsande de är, eller i hur nära eller hur distanserade de är till varandra i sin likhet. Som synonym. Diskrepanser i likhet länkar dem samman. I lyssnandets luftighet... och i en persons hjärna med sina egenartade kunskaper och associationsvanor.